

Ομπάμα

Μπάμπης Βλάχος

Ως εσχατιά της Αμερικανικής Δύσεως, η μικρή ταλαιπωρημένη μας χώρα φιλοξένησε εσχάτως την κατακλείδα, έναν ύμνο στη δυτική «δημοκρατία», του σύγχρονου αυτοκράτορα Ομπάμα. Του σίγουρα ξεχωριστού, πολύ μοντέρνου, προπάντων πολύ σταρ. Που πρόλαβε και βομβάρδισε βέβαια -για να διαδώσει την περί ης ο λόγος δημοκρατία- ως αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων, εκτός απ' το «ιστορικό» ISIS ή τον Μπιν Λάντεν, επτά έως οκτώ χώρες πού να θυμάται κανείς – τις περισσότερες πάντως από όλους τους προηγούμενους planet men ... Και πρόλαβε, κυριολεκτικά να πετάξει στη φτωχοποίηση μερικά επιπλέον εκατομμύρια Αμερικανούς – εξ ου και η αντι«παγκοσμιοποιητική» ψήφος τους... Άλλωστε είναι ακόμη στο τιμόνι, τουλάχιστον της Χώρας που κυνήγησε κι εξόρισε έναν Σνόουντεν -αγαπημένο του οπωσδήποτε θέμα-, που πρώτη και καλύτερη δημιούργησε το νέο «Προσφυγικό» (!), και για να μην ξεχνιόμαστε την παγκόσμια οικονομική «Κρίση». Δηλαδή τη νέα μεγάλη ανακατανομή, της πρώτης του τετραετίας, σε καιρούς υπερσυσσώρευσης... Παρότι όπως κι ο ίδιος είπε -ως πρόσωπο/εταιρεία πάντοτε, περιορισμένης ευθύνης- είμαστε τυχεροί που ζούμε σ' αυτήν εδώ την Ιστορική Εποχή, την καλύτερη απ' όλες!... Μπέρδεψε την Ακρόπολη με την κολυμβήθρα του Σιλβάμ – σίγουρα.

Σίγουρα γιατί οι ταχύτητες κι οι εξελίξεις στον τωρινό Παγκοσμιοποιημένο κόσμο -που ο Ομπάμα «κριτικά» κατεξοχήν υμνεί, και που ο Τραμπ στα λόγια για την ώρα κατακρίνει- είναι καταϊγιστικές. Το ξέρει καλύτερα από όλους. Γιατί αυτό που σάπισε επί των ημερών του είναι ακριβώς η δυτική ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΗ δημοκρατία, το επάγγελμά του. Εξ ου και η ψήφος των Βρετανών, των Αμερικανών, ίσως και των Ελλήνων στο περυσινό δημοψήφισμα... Και πάντως όχι η, πλατωνική περίπου -τι ειρωνεία!-, δημοκρατία των αρχαίων Αθηναίων. Η λεγόμενη από τα σύγχρονα μειοψηφικά ρεύματα της δύσης, ρομαντικά ίσως, και «άμεση». Τη στιγμή που βέβαια άλλο ο ένας πολιτισμός κι άλλο ο άλλος. Δεν προάγουν καν παρόμοιες αξίες. Ο δικός μας οπωσδήποτε τον Ολοκληρωτισμό της οικονομίας – αυτό που είναι και το πολίτευμά του. Σ' αυτό προσανατολίζονται για λόγους... ποικιλίας και αδηφάγου επέκτασης τα εργαλεία (όπως περίπου ο

ίδιος), οι τεχνολογίες του – τα «υπόλοιπα»! Πράγμα που, και πλατωνιστής να είσαι το βλέπεις θες δε θες. Δια ψηφιακού οφθαλμού... Αλλά εδώ ακόμη κι ένας Νίτσε κι ένας Χάιντεγκερ -της πλέον μερκελικής, συμμαχικής καταγωγής δηλαδή, της πλέον πλούσιας μετά την ελληνική κι «εξειδικευμένης» σ' αυτά γλώσσας- τα μπλέξανε... Ο Ομπάμα (χρήσιμο βέβαια το βίντεο) δεν θα αγόραζε – ένα ενθύμιο έστω δημοκρατικής ανασκαφής;

Κι άλλωστε ποιος αποδώ κι εμπρός θα υπερασπιστεί την μέχρι τούδε παγκοσμιοποίηση, τα αστικά της κοινοβούλια και την τηλεψήφο, (τη γνώριμη αντιπροσωπευτική δημοκρατία ή και την τύπου Βρυξελλών), μπρος στο «στρίμωγμα» των πλανητικών δυτικών εταιρειών και των υπερπλουσίων απ' τη γιγαντοποίηση των Ασιατών – από την ανώριμη ακόμη αλλά επερχόμενη ευρωπαϊκή ακροδεξιά και την καλπάζουσα τραμπική/αμερικανική γελοιοφροσύνη; Μα φυσικά η κοινοβουλευτική Αριστερά (!) και η φιλελεύθερη Δεξιά. Δοκιμαζόμενες. Οι δήθεν, παλαιάς κοπής, ανταγωνίστριες. Αμφότερες νέο- liberal κατά τις ανάγκες των καιρών – τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα. Αυτά που ονομάζουμε στις δυτικότροπες κοινωνίες... ΚΕΝΤΡΟ. Δηλαδή κατ' ουσίαν τ ο ν υ π έ ρ τ α τ ο λ α ï κ ι σ μ ό .
Ανώτερο από τον άξεστο/μοδάτο για τον οποίον εγκαλούν οι κεντρώοι τους υπόλοιπους... Ζήτημα στυλ.

*

Ναι αλλά, πράγματι. Άλλο Ομπάμα, έστω Κλίντον, κι άλλο Τραμπ. Ιδίως ως ολογράμματα – με δημοκρατικές διαδικασίες πάντοτε. Μένει βέβαια να δούμε και τη στροφή της Αμερικής επικεντρωμένη. Στο, επιτέλους, «χτύπημα» της Κίνας. Με κάπως σύμμαχο τον Πούτιν (!) και την «Ευρώπη» λίγο πιο μακριά, κι αγαπημένη. Σχέδια.

Στο μεταξύ ο Μπαράκ πάνω απ' όλα θα είναι Σταρ. Πατάει το σανίδι του «Νιάρχος» κι ανεβαίνει η αξία του υλικού. Εξ ου και η μαζική καψούρα... – άυλος κι απλησίαστος όπως τα περισσότερα σελέμπριτι. Μια και κατοικοεδρεύει εκ των πραγμάτων (όχι και τόσο στον «Αστέρα», αλλά) σ' αυτόν τον Τέταρτο κόσμο, της NSA και των δορυφόρων. Παρέα μ' ένα σωρό νεοκαρνάβαλους όπως ο Τραμπ. Και βέβαια στα live ζηλευτός. Ακόμη κι από τον χαπακωμένο Τσίπρα. Που πέρυσι το καλοκαίρι εξαιτίας του πήρε τα πρώτα πολλά χάπια – αυτό θυμήθηκε φαίνεται... (ποιος ξέρει

και τι του είπε για την Κύπρο ας πούμε). Κι οπότε ξετύλιξε ένα σωρό μειονεκτικές συμπεριφορές για να εκφράσει τον επαρχιώτικο –όσο και οι καψουρεμένες-, τον συναδελφικό του θαυμασμό.

Με τη σχετική διαφορά πως ο διάδοχος-σελέμπριτι, πιότερο γελωτοποιός, αδίστακτος και μπίζνεσμαν παρά «ιδεολόγος» (όπως συνήθως οι ουκ ολίγοι ευτυχώς επικριτές του), ο επιτυχημένος, ξεκινά να παίζει ως ήδη δισεκατομμυριούχος... Τις ξέρει τις ανάγκες των ομοίων του.

*

Εν κατακλείδι πάντως, για να μην είμαστε κι αχάριστοι, η εμπορική διαφήμιση της χώρας υπήρξε μέσω Ομπάμα μοναδική. Μόνο που, άλλο «Ομπάμα», άλλο οι κυβερνήσεις κι οι εξελίξεις στην «παγκοσμιοποίηση», κι άλλο η δημοκρατία που αφορά τους πληθυσμούς. Άλλα στρατόπεδα. Παρότι στην Επικοινωνία «ενοποιώντας» τα, δικαιούσαι να το παίζεις κι απατεώνας – ξανθός ή μαύρος. Ή και να είσαι • βέρος πωλητής. Ζήτημα «αμεσότητας».

Αθήνα, Νοέμβριος 2016